

קונטרס
שיחות
קודש

צפורה זעבא

פרשת בראשית
אושפיזין דיוסף אדיקא

פרשת בראשית רשע"ג
♦ גליון קיז ♦

החזרת נרות

לעילוי נשמת
הרה"ח רבי בנימין ב"ר
אברהם שמואל ז"ל

נלב"ע
ערב ראש השנה תש"פ

©

מודעה ובקשה
כל זכויות שמורות
למכון נתיבות החסידות

...

להארות והערות אפשר לפנות:

בטל: 0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

...

עימוד ועיצוב ע"י

הברקה: 052-7134988

השיעורים נכתבו בלשונו הבהיר בטוטו"ד
של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
על ידי חרב"ן הרה"צ רבי יצחק טווערסקי שליט"א
יו"ר מכון נתיבות החסידות

♦ ♦ ♦

יצא לאור ע"י מכון נתיבות החסידות להוצאות ד"ת
מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מספינקא
רחוב דונולו 7 - 11 בני ברק

צפרא דשבתא

איתא ברש"י: בתחילה עלה במחשבה לבראתו במידת הדין, ראה שאין העולם מתקיים, הקדים מידת רחמים ושתפה למידת הדין, היינו דכתיב ביום עשות ד' אלוקים ארץ ושמים. לכאורה האם אפשר שהקב"ה התחרט, כלומר בהתחלה חשב שהעולם ילך רק עם דין, ובסוף ראה שזה לא תכלית החליט לבראו גם מידת רחמים, האם אפשר לומר כן.

אלא נראה לומר, מידת הדין הכוונה שמגיע לך, כלומר הקב"ה רוצה לתת לנו ואפילו שאנחנו לא בדיוק מתנהגים כמו שצריך עכ"ז הקב"ה ממשיך לתת לנו כל מה שאנו צריכים, אבל הוא רוצה וזה עיקר עבודת האדם בעולם שנכיר שהוא זה שנותן ולא מגיע לנו כלום ומה שיש לנו הוא רחמים, אבל אם הקב"ה רק נותן לנו אז בטוח שאדם ייקח זאת לעצמו ולא יחזיר להקב"ה שום דבר, ולכן כדי שבאמת ימשיך לתת לנו הוא לפעמים עוצר את ההשפעה אבל לא כדי לא לתת לך אלא כדי שאדם יגיע להכרה שהכל זה רחמים, כלומר עבודת האדם הוא להגיע להכרה שגם מידת הדין הוא רחמים. א"כ אין כאן חרטה חלילה אלא רחמים זה הדרך שמגיעים לראות שגם הדין הוא רחמים.

א"כ דווקא על ידי התוהו ובוהו אז אדם מגיע ללמוד שמה שיש לו הוא רחמים. ר' אשר מסביר כמו אדם שטובע בים ויש לו מישהו שצועק מולו שהוא עוד שנייה מגיע להציל אותו, ואז יש לו ברירה או להסתכל על הגלים שעוד שנייה טובעים אותו או להסתכל על המציל, אזי ברור שמתכלים על הגלים ברור שהמצב אבוד, וברגע שמתכלים על המציל ברור שיציל את עצמו. אותו דבר בתוהו ובוהו יש לאדם ברירה להיכנס לחשיבה רגשית ואפילו שכלית אבל שם הוא טובע ואין לו מציאות להציל את

עצמו משם, לעומת זאת ברגע שהוא מבטל את החשיבה שלו ועובר למצב של אמונה וחי שם עם הקב"ה בלי שום ספק שיש לו אפשרות להציל את עצמו משם.

דברנו שבוע שעבר שאדם חייב להיות משפיע ולא מקבל, א"כ הקב"ה רק נותן לנו ואיך אפשר להיות משפיע, אלא בזה שאנו מבטלים את עצמינו ומחזירים כל דבר להקב"ה וחיים שזה רחמים בזה אנו הופכים להיות משפיעים ולא מקבלים, א"כ הרחמים עוזר לנו להיות משפיע ולא נותן כל הזמן.

השבוע יש לנו את השמש והירח, בהתחלה היה שני מלכים משתמשים בכתר אחד, כלומר שתיהם היו משפיעים ולא מקבלים, אז אמר הירח לא צריכים שתי משפיעים, אז אמר הקב"ה לירח לך מייעטי את עצמך ומאז נכון שאתה מקבל מהשמש אבל על ידי הכנעה שלך ששום דבר לא שלך אלא הכל מאתו ית' שמו אתה תקבל להיות משפיע בלילה שאז אין השמש, ועוד יותר שמה שהלכנה עושה בלילה הוא הרבה יותר מהיום שאז ממילא יש אור היום חוץ מהשמש, אבל בלילה בתוך החושך הלכנה מאירה הרבה יותר בזכות הכנעה שהיא נתנה.

עיקר עבודת האדם הוא להחזיר כל דבר להקב"ה ולדעת שהוא נותן כל דבר ובלעדי אין כלום, הקב"ה אמר לאברהם אבינו אין לי בעיה לתת לך ארץ ישראל, הקב"ה חיכה הרבה שנים עד שמצא מישהו שהסכים ללכת איתו, ואז הקב"ה פחד שגם הוא ילך ממנו, ואז אמר לו ואברכה ואגדלה שמך, אבל הקב"ה יידע שהוא לא ייקח לעצמו שום דבר והוא יחזיר כל דבר אליו ית', וממילא לא היה לו בעיה לתת לו ארץ ישראל, נכון שאני נותן לך אבל הוא מיד יבטל את עצמו שלא מגיע לו שום דבר ולכן הוא יגיע לעיקר עבודת האדם בעולם.

אבל הקב"ה אמר לו נכון שממך אני לא מפחד אבל מה יהיה עם הילדים שלך הם יקבלו כזה ירושה גדולה כל ארץ ישראל הם יתחילו לריב אחד עם השני ויחשבו שמגיע להם ולא יבטלו את עצמם בחזרה להקב"ה, א"כ מה עושים כאן איך אפשר לתת להם ארץ ישראל.

אמר הקב"ה יש לי עצה וענו אותם ארבע מאות שנה, אני מוריד אותם למצרים מקום הכי נמוך בעולם ושם תהיה עוד יותר נמוכים מהגויים, כי בני ישראל כשיורדים יורדים עד התהום, אבל אחרי כשתצאו משם תדעו שאם אתם לא שם זה אני הקב"ה המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים, א"כ רק על ידי שירדו למצרים אז מגיעים להכרה שמה שיש לנו הוא לא שלנו אלא מאת הקב"ה, ולכן עכשיו יש מציאות לתת

להם ארץ ישראל, ואם ח"ו מישהו שוכח שזה הקב"ה אז הוא מכניס אותך לכמה דקות בחזרה למצרים, אבל לא מצרים הפיזית כי זה כבר לא נמצא יותר אלא מצרים נפשית שזה כאבים.

לכאורה אדם שיש לו כאב מיד מזהה מי זה ומתנקם בו, ולמה כאן היה צריך להיות כ"כ הרבה שנים עד שיתפסו שזה הקב"ה, אלא מסביר ר' אשר בהתחלה היו מאשימים את השכנים חברים הורים וכן הלאה כולם העיקר לא הקב"ה, עד שהגיעו למאתיים ועשר שנה אז תפסו שזה הקב"ה, וזה הכוונה וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל וכי הקב"ה אני שומע, אלא הכוונה שעכשיו הגעתי להבנה שהם צועקים ומחפשים אותו ולכן אפשר להוציא אותם משם, כלומר הקב"ה שומע מה שאתה שומע, אם אתה שומע שהקב"ה מפריע לך אז לך למישהו שלא מפריע לך, וברגע שאתה שומע שאי אפשר להסתדר לבד והקב"ה רוצה להיות ולחיות אחד איתך, עכשיו אפשר להוציא אותם ממצרים.

איתא בחברותא (288) הסיפוק שגורם לאדם את הסבל. כי האדם בדמיונו קובע מה הוא שואף, כמובן שלא יימצא בן אדם שהשאיפה שלו תהיה מלכתחילה לסבול, מי מוכן לסבול, מי מעוניין לסבול ואם בכלל צריכים לסבול? הלא העונש העיקרי בתוכחה הוא בגלל שאין עובדים את ד' בשמחה, לשון התורה תחת אשר לא עבדת את ד' אלוֹקֶיךָ בשמחה ובטוב לבב מרוב כל.

אמנם בשעה שקובע בדמיונו מה שהוא שואף אינו יודע כלל מה ישיג בפועל. נתאר לעצמינו איזה סיפוק מתמלא בריאות של האדם כאשר מעלה בדמיונו כל מיני שאפתנות כשאינן להם כלים במציאות. וכאשר נתקל במציאות כל הדמיונות מתנפצים ואין כל פלא שכאבי הראש מתרבים ומתחזקים.

אבל כאשר השאיפה המרכזית היא לעשות רצון אבינו שבשמים אזי אף שבפועל האדם מלווה בשאפתנות אחר דברים מסוימים אמנם אינו תפוס בהם כל כך, וממילא גם האכזבות מזה שהשאיפה לא מתמלאות כמצופה אינן משפיעות כל כך מפני שהשאיפה המרכזית אינה ממוקדת על הדברים המסוימים אלא על המטרה המרכזית לעשות רצון אבינו שבשמים.

קל לדבר אבל לא קל לעשות, לשלוט על המחשבות ולכוון את השאיפות זה דבר לא קל, עוד יותר קשה לכוון את המחשבות למשהו מופשט שהוא לעשות רצון אבינו שבשמים. אמנם כאשר מקבלים על עצמם כיוון יש"ד מיוחדת, כי אלה שנתבעים

להיות מופשטים מכוונים מן השמים להיות מופשטים כי מפשיטים אותם בכל צעד עד שהם רואים עד עצמם ערומים, ואדרבה אם מן השמים לא יפשיטו אותם לא יהיה שייך להגיע לדבקות בורא לעשות רצון אבינו שבשמים, כי עצם החשיבה מביא אותם להרגשה שהוא מיוחס עם ערך עצמי שהוא שואף לעשות רצון אבינו שבשמים, אבל כאשר מפשיטים אותו מן השמים בכל צעד ורואה את עצמו ערום אז יתכן לך שהשאיפה שלו תהיה אמיתית והיא תקבל את הביטוי הנכון בדבור ובמעש.

כל אלו הנמצאים באחדות יכולים לשלוט על המחשבות כי אינם תפוסים בחיפוש אחר סיפוק מסוים מחמת דבוק החברים. מחפשי הסיפוק המה אלו שאין להם אחדות ושהינם סוערים ולא שקטים, ובכדי להשקיט את הסערות הם מחפשים משהו שיש בהם סיפוק וכשאין להם סיפוק הם נאצלים לברוח, אבל אנה מפניך אברח.

אנו רואים שרבי עקיבא אמר על רבי יוחנן בן זכאי משיב חכמים אחר מפני שביקש להציל את יבנה והיה יכול לבקש על ירושלים, כי בשעה שנשלח על האדם יסורים אז כל החכמה של האדם סרה ומסוגל לענות להיפוך מהכוון הנכון. מדוע באמת לא ביקש ריב"ז על ירושלים? בגלל שנגזר על ירושלים להיחרב וכדי להיגאל צריכים להגיע לכזה חושך שאנו נכיר ובאמצעותו את יסוד האין כדוגמת החושך של תשעה באב.

וכשניגע לאין כזה, תיעלם האחיזה בקליפה כי כל האחיזה של הקליפה על בני אדם הם רק מתי שלא מכירים את יסוד האין של עצמו, ולא נאחז ביסוד של הקדושה מתוך זה שמכיר את החושך.

היו יחידי סגולה שכל הזמן חיו במציאות של מסרקות של ברזל ולא רק בשעה שבא אליהם הכאב. אחד מהם היה רבי עקיבא שעבד על עצמו להרגיש את חורבן הבית טרם נחרב, רבי עקיבא ידע שיבוא החורבן כי ראה בעיניו את הנעלם מסוף העולם ועד סופו מבכיית המרגלים האט הער דער הערט דעם חורבן בכיה לדורות, קלט את חורבן הבית שהוא בכיה לדורות, ובעבודתו עם עצמו הרגיש כל חייו את צער השכינה בזה שדמייין לעצמו בכל חייו את מסרקות של ברזל כמו שהיה אח"כ במציאות. ועי"ז ביטול את החושך מזה שהיה נאחז כל הזמן והגיע לאור שבעת ימי בראשית.

בדרך העולם אנו שמים לב שהקשר בין הבן לאם משתנה במשך הזמן. בהחלט ניתן להבחין בהבדל שיש בין הקשר בעודו קטן לקשר כאשר גודל ומפתח עצמאות. לפעמים קורה שהאם חושבת שאין אהבה בינה לבין בנה ואז במקום שיהיה לה סיפוק

בזה שהבן גדל והגיע לעצמאות יתר, האם מרגישה את ההיפוך חושבת שהבנים הגדולים לא אוהבים כ"כ וגורמת עייז שהאם מתרגזת עליהם, אז תפקיד הבן לעורר תענוג ולהיות כבהמה שמעוררת תענוג בבני אדם שהשקיעו כספם וכו' עבורם.

ואם אין הבן מעורר את התענוג הזה יש מקום לחשוש שהאהבה שלהם היה שקר ודמיון ובאמת שמרמים את עצמינו והולכים מן העולם מלאי דמיונות הכל בגלל שלא היה הכנעה כלפי האם וכשאין הכנעה יש מסך המבדיל, כך גם בינינו לבין הקב"ה יש מסך המבדיל בין וידבר אלוקים אל משה לבין ויאמר אליו אני ד' ולא משיגים את התוצאה החשובה לחבר הדין עם רחמים לקיים מה שכתוב ביום עשות ד' אלוקים ארץ ושמים, כלומר כשיש החיבור בין דין לרחמים.

רבי עקיבא הכיר היטיב את החיבור בין דין לרחמים הנאמר ביום עשות ד' אלוקים ארץ ושמים, ולכך הגיע לדרגה שיצאה נשמתו באחד כי הבין שגם הדין הוא בעצם רחמים.

צפרא דשברתא
אושפיזין דיוסף צדיקא

כתוב בתורה ויכר יוסף את אחיו והם לא הכרהו. פירוש רש"י שיצא מאצלם בלא חתימת זקן ועכשיו מצאוהו בחתימת זקן. אבל לכאורה עדיין קשה וכי אח שלא פגשתי הרבה שנים ופתאום אני רואה אותו עם זקן ארוך ומלא, האם באמת אין מציאות להכיר אותו.

ונראה להסביר את כל הנ"ל בהקדם, דאיתא **במכתב מאליהו** כאשר ברא אלוקים את האדם, עשהו לנותן ונוטל. כוח הנתינה הוא כוח עליון ממידות יוצר הכל ברוך הוא, שהוא מרחם ומיטיב ונותן, מבלי קבל דבר בתמורה. הן לא יחסר לו כלום, ככתוב אם צדקת מה תתן לו, רק שאנו מביעים לו את תודתינו, אשר זה שורש עבודתינו לו. וככה עשה את האדם, ככתוב בצלם אלוקים עשה את האדם, כי יוכל לרחם ולהיטיב וליתן.

אבל כוח הנטילה, הוא אשר יתאוהו האדם למשוך אליו את כל הבא בתחומו. כוח זה הוא אשר יקראוהו בני האדם אהבת עצמו, והוא שורש כל הרעות.

כלומר באדם נמצא שתי כוחות כוח הנתינה וכוח הנטילה, כוח הנתינה הוא הנשמה שבגוף האדם, וכוח הנטילה הוא גוף בעצמו, אדם לא יכול להיות שתיהן ביחד או שהוא נותן או שהוא מקבל, החומר גובר על הצורה הגוף על הנשמה הגשמי על הרוחני, עבודת האדם הוא להפוך את עצמו ממקבל להיות נותן ומשפיע ואז הוא מגביר את הצורה על החומר ואת הנשמה על הגוף ואת הרוחני על הגשמי.

אבל הרי הקב"ה נותן לנו נשימות וכוחות לחיות, והרי אנו מקבלים כל הזמן ואיך אנו יכולים להיות נותן ומשפיע בכלל, אלא כל מקנך תזכר עבודת האדם הוא לדעת שזה מגיע מאת הקב"ה, נכון שהוא נותן לך והוא עושה לך אבל ברגע שאדם מכיר שכל דבר הוא מאת הקב"ה ובלי שהוא נותן לא היה לנו כלום, בזה אנו הופכים את

עצמינו ממקבלים להיות נותנים ומשפיעים, וזה הכוונה כל מקנך תזכר עבודה שלנו הוא להפוך את עצמינו מלהיות נקבה להיות זכר שמשפיע ונותן.

כלומר אדם שחי עם הקב"ה אפילו שהוא רק מקבל בזה עצמו שהוא מכיר שהכל מאתו ית' שמו הוא נהיה משפיע ונותן, אבל אדם שלא חי עם הקב"ה ולוקח כל דבר לעצמו ולא מחזיר שום דבר להקב"ה, וחושב שכל דבר בעולם מגיע לו ובצדק, אז הוא נשאר להיות מקבל ולא הופך את עצמו להיות נותן.

איתא במדרש רבה, שאלכסנדר מוקדון הלך אל קציא, לאחורי הרי חושך, ויבקש לדעת איך דנו שם את דיניהם. ויהי היום, ויבואו שני אנשים לדין, האחד קנה מחבירו קרקע של אשפה, ומצא בה מטמון. הוא טען, שבדעתו היה רק לקנות את הקרקע, אבל לא את המטמון, ועל המוכר לקחת את המטמון. והמוכר טען שמכר את הקרקע וכל אשר בה, והמטמון של הקונה. רגיל היו מזמן מסדרים את הדברים אבל כאן הקונה טען שזה לא שלו כלל.

ויפן אליהם מלך קציא, וישאל אם יש להם בנים ובנות, וימצא שלזה יש בן ולזה יש בת. ויהי משפט המלך שביניהם יתחתנו ויקחו את האוצה.

ראה המלך את אלכסנדר מתמיה, ושאל אותו, מה לא טוב דנת, אם היה דבר כזה אצלכם, איך הייתם דנים אותו? אמר לו אלכסנדר: היינו הורגים אותם גם שניהם, והמלכות היתה לוקחת ממונם של שניהם. שאל אותו מלך קציא: האם השמש זורחת אצלכם, אמר לו: הן. שאל אותו שוב: היש אצלכם בהמות? אמר לו: הן.

אמר מלך קציא לאלכסנדר: לא בזכותכם יורד הגשם ולא בזכותכם השמש זורחת לכם, אלא בזכות הבהמות, שנאמר אדם ובהמה תושיע ד', אדם בזכות בהמה.

המדרש יראה לנו במעשיה הנפלאה הזאת, את המרחק הרב והעצום שבין הנותנים והנוטלים. כשבאו שני נותנים, וכל אחד לא חפץ לקבל מרעהו, ויקריבו את משפטים לפני מלך הנותנים, הוא דן להם: השתתפו. כי ככה היא מידת הנותנים, להשתתף בנתינה וגם בקבלה, ויהי העולם שלם.

ובלב מלך הנוטלים היה משפט אחר, ויאמר לדון את הנותנים הצדיקים, כמחריבי עולם, משפט מוות, וכל אשר להם, גם לבניהם לא יהיה, אלא יוקח למלכות. אבל מלך הנותנים בוז יבוזו לו באמרו: הלא הבהמה טובה ממך, ואם אתה גם חיה תחיה, בזכות הבהמה הוא, אשר אם גם לא תדע להיטיב, אבל גם לא תרע כמותך.

נמצינו למדים כללו של דבר: הנוטלים מריעים זה לזה, כי הנוטל עושה גם את זה שנטל ממנו לנוטל, כי ילך וידרוש ממנו את אשר נתחייב לו בנטילתו, אבל הנותנים משלימים זה את זה, כי הנותן יעשה את המקבל לנותן בהכרתו את טובתו אשר קיבל.

רבי חיים שמואלביץ זצ"ל מסביר שכתוב וכל זה איננו שווה לי בכל עת אשר אני רואה את מרדכי היהודי יושב בשער המלך. המן, שנשא המלך על השרים ועבדי המלך, עד כדי שכל עבדי המלך כורעים ומשתחוים לו, והנו השני במעלה למלך, הרי כבודו רב ועצום, ועם כל זאת תאותו לכבוד היתה כה גדולה עד שהנו תובע פה בפה גם את גרגיר הכבוד האחרון שחסר לו, ורצונו כי מרדכי היהודי גם יהיה בין הכורעים והמשתחוים.

יש לתמוה שבשעה שהוא מוקף בכבוד מכל יושבי הארץ, איך הוא מרגיש בגרגיר כבוד זה שחסר לו, ולכאורה היה לו להיות שבע מהכבוד הרב שנפל בחלקו.

אמנם נראה מזה שישונה היא תאוות הכבוד משאר תאוות, כי כל אשר אדם תאב לו יש בו עריבות מה, והאדם חושק וחפץ בעריבות זו, וכשממלא חשקו נעשה שבע, אמנם כבוד כל מציאותו אינו אלא שקר ואחיזת עינים, ומצד עצמו אין בו כל עריבות, ומכיוון ששקר הוא ואין בו מציאות של כלום, אין בו כדי להשיע, כי לא יתכן שישבע ממנו האדם ושקר הוא.

והנה לא זו בלבד שהרגיש בחסרון השתחואתו של מרדכי, אלא אמר וכל זה איננו שווה לי, והיינו כי בזו הוא בכל הכבוד אשר לו, כיון שאין מרדכי משתחוה לו, והנה, בתאות האכילה אם תבוא לפני האדם סעודה דשינה כסעודת שלמה בשעתו, אולם יחסר בה מטעם אחד, וירגיש בחסרונו, הכי יאמר שכל זה אינו שווה לי, ומה נשתנה תאוות הכבוד משאר תאוות.

והן הן הדברים, כי הנה תאוה לכבוד אינה לעריבות כאמור, אלא עיקרה היא תאוה שהאדם עשאה ויצרה בהבלו, שמכיון שאדם רוצה בכבוד, נהנה הוא ממנו, והנאתו בכבוד היא הנאה על שנתמלא רצונו, וקשה היא תאוה זו מאוד, כי אם יחסר לו במשהו שוב לא נהנה כלל. ולכך אמר המן וכל זה איננו שווה לי, כי מכיון שרוצה הוא גם בכבוד ממרדכי אינו נהנה מהכבוד שבידו במאומה, כי לא בא על סיפוק תאותו, כיון שתאותו היא למלאות רצונו, ורצונו לא התמלא, ושונה היא התאוה לכבוד משאר דברים שהאדם תאב אליהם, שכולם הנם דברים העריבים על האדם, ולכן גם באופן שחסרה לו השלמת הנאתו, הרי ממה שיש לו הוא ינהה.

וזה מה שהיה עם יוסף הצדיק, יוסף היה חי שכל מה שיש לו הוא מאת הקב"ה והיה מחזיר כל דבר להקב"ה, ולא רק בדברים טובים אלא אפילו בדברים לא טובים הוא תמיד מצא שם משהו טוב שאפשר לומר שגם שם ידך תנחני, ולכן כל המכירה שהיה לו למצרים ידע שזה מאת הקב"ה, וממילא יוסף נהפך מלהיות מקבל להיות נותן ומשפיע, ולכן כשנפגשו עם אחיו הם רצו מיד להתחיל להגיד תירוצים למה זה קרה, אבל הוא בשלו שהכל מאת הקב"ה ולא הבין כלל מה שהם רוצים.

אבל שאר אחים ברגע שיוסף הלך מהם נסתלקה שכינה מיעקב אבינו, והרבי כבר לא יצא לתפילות והפסיק לעשות קידוש ועוד כמה דברים נחמדים, ואז התחילו להוציא דברים ישנים מלפני שנים והמציאו קלטות ישנים מאוד ועם זה עבדו, כלומר הפסיקו להיות נותן והפכו להיות מקבלים ולא התקדמו בשום דבר במשך עשרים ושתיים שנה.

ולכן כשנפגשו עם יוסף לא הכירו אותו כלל, כי בהתחלה הוא גם היה כמוהם מקבלים אבל הוא עבד על עצמו והפך להיות נותן וממילא לא הכירו אותו, אבל אינו הכוונה על הזקן כפשוטו כי זה באמת אפשר להכיר, אלא הכוונה על עומק הפנימיות שלו שעלה במדרגות גדולות במצרים, וכמו שכתוב ויהי ד' את יוסף ויהי איש מצליח, יוסף הצדיק הצליח בכל מצב שרק נקלע לשם למצוא שם את הקב"ה שמחיה ומהווה כל דבר, ולכן נקרא איש מצליח, ולכן אחיו לא הכירו כי עלה בעבודת השם במשך השנים במצרים.

אברך אחד שעובד בנגינה שאל אם כן אולי אני צריך להפסיק לקחת כסף מאנשים ולהתחיל לעבוד בחינם כדי להיות נותן ומשפיע ולא רק מקבל. ענה לו רבינו: פעם אמר הרב פאם זצ"ל לרופא שיניים אני מקנא בך, אנשים נכנסים אליך עם כאבים ויוצאים בלי שום כאב, הלואי אנשים היו נכנסים אולי עם כאבי נפש ויוצאים בלי. ענה לו הרופא העיקר זה הכסף והכאבים הוא האמצעי לעשות כסף, כי אין דרך אחרת להרוויח רק ככה.

אמר לו הרב הנ"ל שיהודי צריך לחשוב אחרת העיקר זה מה שאני לוקח ממך הכאב והכסף משהו אמצעי וצדדי אבל לא העיקר. אותו דבר אתה הולך לשמחות לשמח אנשים ברגע שאתה עושה את זה עם כל הכוח אתה נקרא נותן ומשפיע וזה שאתה לוקח קצת כסף בצד זה לא העיקר אלא אמצעי ודבר צדדי.

תחזקת עתום ע"י ידינו

הרה"ח ר' יאיר רשבסקי שליט"א

לברכה והצלחה בכל הענינים

תחזקת עתום ע"י ידינו

הנגיד החסיד

הרב יחיאל אדמקר שליט"א

אב"י בעיר לונדון יצ"ו